

amb què públicament parlem d'aquests punts escabrosos. Ho fem a plena consciència, perquè són fets que no per mantenir-se callats, són desconeputs, i per més que el seu pretèrit és bastant fresc, te ja l'aspecte d'un passat que no donà certament llustre ni benefici a la Medicina.

c) Ingressos en metàl·lic per les visites practicades. - Finalitat noble, que recompensa *parcialment* el treball esmerçat. Conegut és de tots nosaltres el fet que visites en clíniques o dispensaris que abans no rendien cap utilitat material, ara en deixen alguna. No discutim si molt o poc, el cert és que ha millorat quelcom el problema. Però segueix encara l'explotació del metge, per part de moltes persones. Són aquells esperits raquífics que creuen *fer el viu* quan defrauden la collectivitat mèdica anant a buscar als dispensaris els seus serveis, pagant una misèria per visita, o assistint a les que encara són gratuïtes. És el mateix individu que el dia de festa vinent, el veureu amb la dona i criatures en l'espectacle públic, al que haurà pagat bastantes pessetes per cada seient. I encara us saludarà, satisfet per haver tingut l'honor de trobar-vos-hi!

De manera que el fet segueix en peu i no està més que solventat en part.

Bé que en aquestes visites s'hi assisteixi, àdhuc sigui de franc, al pobre de solemnitat, o a l'infeliç vídua que, treballant a hores, aconsegueix tan sols no morir de fam ella i sos infants.

Bé que es visiti econòmicament aquelles persones la situació social de les quals no els permeti altra retribució: determinats jornalers, minyones de servei, etc.

Però malament, molt malament, que en aquesta categoria s'hi filtri gent de posició econòmica arreglada!

El difícil es trobar la solució al conflicte: classificar aquests assistents de les policlíniques, per tal d'eliminar els que no hi han de tenir lloc.

De no fer-ho així, de seguir tal com fins ara, ço que hom considerava com un modest benefici pel metge, aquest ingrés per visita, deixa de ser un motiu lloable i té el caire d'una gran immoralitat, d'un suïcidi de la classe mèdica, que collectivament morirà ofegada pels serveis dels dispensaris i de les mutualitats.

I, ja posat a la feina, el metge procura sovint fer el més gros nombre possible de visites en

el consultori econòmic (en el que hi acostuma haver molta concurrència) perquè li retribueixi les hores esmerçades, i així es va teixint ell mateix la xarxa que fatalment l'empresonarà més tard a ell i als seus companys. I en aquest particular és de considerar i de senyalar la importància que des del punt de vista científic i social té el fer les visites excessivament ràpides que exposen sovint a greus equivocacions del jutí clínic, que les pot pagar el client, al mateix temps que, remunerant-les en mala forma, amb un curs clínic de sa dolença que se separi del que li correspon; i, per part del metge, amb la pèrdua del seu prestigi. Resultant: una visita molt barata que resulta cara al malalt i al metge.

d) i e) Publicitat i conreu de la ciència. - Les dificultats amb què lluita el metge que acaba de cursar la carrera a fi que el públic es dongui compte de la seva existència, l'obliga quasi per llei natural a cercar la visita d'algun servei públic o a crear-se-la ell mateix, quasi sempre a base de tarifes baixes, independentment de la del seu despatx particular. Això, és raonable en la nostra manera de viure la carrera. No ho fóra en altres llocs, en els quals això està ja previst i abunden els serveis oficials dotats de retribució digna, des d'on el metge pot, sens la premura de la lluita per la vida, cultivar branques especialitzades de la Medicina, que el pesaran en condicions de formar-se un prestigi científic i una consideració social, de les que dimanen automàticament la possibilitat de tenir vida autònoma el dia en què vulgui cercar una relació de clientela.

Aquí, no existeixen apenes aquestes situacions i, per tant, la major part de nosaltres hem hagut de tenir un consultori, dispensari o clínica que ens servís de posició d'avenç. Aquesta circumstància ha d'ésser tinguda molt en compte a l'examinar la raó d'existència dels serveis econòmics, màxim si es tenen presents les barreres que sovint tanquen dissimuladament l'accés a moltes clíniques oficials, amb tot i que hom no pretengui assolir-hi retribució.

El professional de la medicina, que sent l'afany científic, sent també l'absoluta precisió de disposar d'un lloc on poder estudiar els casos clínics amb els detalls que en la clientela particular no és tan factible practicar. Demés, les qüestions modernes, ja adaptades en altres centres especialitzats, volen tenir una comprovació de resultats entre nosaltres, i, si l'aconsegueixi-